

Ted Walker

■ Vier fotografen exposeren hun werk binnenkort in het Schaffelaartheater: Riana Wassing, Annelies Barendrecht, Esther Groot en Sjoukje Buitenhuis.

de kijker fijntjes werd herinnerd aan de eindigheid van het leven. „Ik werd getroffen door de schoonheid van het gewone. Van een verdord blaadje bijvoorbeeld. Voor de lol ben ik foto's gaan maken in 'Rembrandtstijl', met mooi zijlicht. En ik ben wat gaan spelen met thema's als 'Memento mori', met oude boeken en dode takken of blaadjes.”

De uitgebalanceerde foto's raken de drie mede-exposanten. Riana: „De stille levens van Esther roepen bij mij verstilling op. Mijn ogen zuigen de prettige sfeer op en ik word er rustig van. Er zit schoonheid in het gewone.”

Het contrast met het uitbundige roze werk van Sjoukje is heel erg groot, maar Esther is er diep van onder de indruk. „Hoe kom je erop?“, roep ze uit. „Toen ik het voor het eerst zag, was ik erg verbaasd en moest er inderdaad om glimlachen.” Het heeft haar ook geïnspireerd, verklapt ze. „Ik ben in mijn werk wat meer kleur gaan gebruiken.” Sjoukje wist dat niet, en regeert op haar beurt blij verrast.

EMOTIES In tegenstelling tot Sjoukje en Esther, ligt de nadruk bij Riana en Annelies vooral op het verbeelden van emoties. Dat doen ze wel op heel verschillende manieren. Riana verbeeldt in haar werk de worsteling die ze onderging om los te komen van haar oude leven. „Ik was jarenlang werkzaam in het bedrijfsleven, als ontwikkelaar op het gebied van e-learning. De druk met deadlines was hoog, ik was supergestrest en werkte me kapot. Tegelijkertijd zag ik de zingeving ervan niet meer. Mijn werk voegde niets toe: het invoeren van e-learning bleek vooral ook een bezuinigingsmaatregel.” Het voelde alsof ze de verbinding met zichzelf had verloren. Legde ze zich als autodidact fotograaf eerst toe op architectuur („geen mensen”), nadat ze anderhalf jaar geleden was gestopt met het dagelijkse gestres, gooide ze het over een andere boeg. „Ik vroeg vrouwen uit mijn netwerk of ik hen mocht fotograferen. Dat leverde tien heel mooie ontmoetingen op. De volgende stap was de vertaalslag maken naar hoe iets voelt. En dan niet met woorden, maar in beeld.”

Het resultaat is binnenkort te zien in het Schaffelaartheater. Een 'kapot' zelfportret herschikte ze en lijmdoede ze vervolgens met de Japanse reparatietechniek Kintsugi. Bij dit 'Zelfexperiment' gebruikte ze gouden lijm waardoor de breukranden goed zichtbaar zijn. Dat sluit aan bij het Japanse schoonheidsideaal. „Met die zichtbare littekens erin ben je een mooier mens.”

LOSSE POLS Hoewel Annelies de fotovak-school heeft gedaan, heeft ze eigenlijk hele-

maal niets met de fotografie uit de boekjes. „Ik doe alles uit de losse pols, op basis van voelen.” Haar project 'Buurman', waarvan foto's te zien zijn tijdens de expositie, sluit aan bij haar journalistieke achtergrond. „Mijn buurman is 87 jaar oud en doet nog alles zelf. Ik volgde hem enige tijd om een boekje te maken voor hem en zijn familie: een biografie in beeld en met tekst.”

Een ontroerende foto is hoe de buurman de was ophangt. Riana verwoordt treffend wat deze foto teweegbrengt: „Op een liefdevolle manier wordt dit simpele moment op het podium geheven, met een feilloos gevoel voor compositie.”

De foto-expositie Hartverwarmend wordt donderdag 20 maart om 15.30 uur in het Schaffelaartheater geopend met optredens van onder meer een dwarsfluitensemble. Annelies aanvullend: „En Esther speelt op de piano stukken van Debussy en Chopin. Iedereen is van harte welkom hierbij aanwezig te zijn.”

■ 'Johan' van Annelies Barendrecht.

■ 'Hortensia' van Sjoukje Buitenhuis.

Sjoukje Buitenhuis